

Но налетѣла буря съ градъ и разбила на малки кжсчета стъкленитѣ листа. Замислила се елхата и съ скръбъ казала:

нови, чудни листа — всичкитѣ отъ чисто злато.

Но миналъ скжперникъ обралъ златнитѣ листа и ги отнесълъ съ себе си

Повече отъ всѣкога се наскърбила бедната елха и пакъ се обърнала къмъ Бога съ молба, да ѝ даде нови листа — отъ тънко стъкло.

На утрото листата ѝ били отъ стъкло. Тя се радвала и гордѣла съ тѣхъ и дълго се вслушвала, какъ вѣтърътъ шуми въ новата ѝ премѣна.

— Виждамъ, Господи, че не е дадено на всички да живѣятъ еднакво. Отначало азъ завиждахъ на другитѣ и не бѣхъ доволна отъ моитѣ тънки игли, но сега и тѣхъ нѣмамъ и не ми се иска да живѣя. Изпрати ми, моля Те, моитѣ стари листа.

Господъ чулъ молбата ѝ. Оттогава елхата е останала такава, каквато я виждаме днесъ. . .

Прев. Соня Кабакчиева

ГАТАНКА

Първомъ бѣла съмъ катъ снѣгъ,
следъ това — зелена.
Дойде ли пъкъ лѣто-пекъ,
ставамъ азъ червена.

Що е то?